

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

██████████, narozený ██████████
státní příslušnost: ██████████
bytem ██████████
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2020, č. j. MV-83538-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 1. 2020, č. j. OAM-17172-5/TP-2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo dle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“), zastaveno řízení o vydání povolení k trvalému pobytu zahájené na žádost žalobce ze dne 14. 11. 2019 podanou dle § 68 ZPC, neboť žádost byla podána na území, ač k tomu žalobce nebyl oprávněn.
2. Ke své životní situaci žalobce v žalobě uvedl, že se jeho předci narodili v části Ukrajiny historicky patřící Maďarsku, čímž získali maďarské občanství. Na základě prokázání těchto rodinných vazeb a díky pobytu žalobce a jeho rodiny v pohraničním území Maďarské republiky a Ukrajiny bylo dne 12. 9. 2013 celé rodině uděleno občanství Maďarské republiky a členům rodiny byly vydány maďarské doklady v podobě povolení pro malý pohraniční styk, úředního osvědčení potvrzujícího adresu bydliště a karty osobní identifikace potvrzující úřední osvědčení skutečnosti pobytu mimo území Maďarské republiky. Zároveň s těmito doklady byl žalobci vydán i cestovní doklad s platností do 25. 4. 2019.
3. Žalobce na území pobývá od roku 2014 s manželkou a nezletilým synem, jejichž obdobné žaloby jsou u zdejšího soudu vedeny pod sp. zn. 17 A 81/2020 a 17 A 82/2020. Dne 17. 6. 2014 podal žalobce žádost o vydání potvrzení k přechodnému pobytu dle § 87a ZPC, ve znění do 17. 12. 2015, které bylo vydáno dne 24. 6. 2014.
4. Dne 21. 1. 2020 vydal žalovaný usnesení, kterým zrušil dosavadní potvrzení o přechodném pobytu s účinností od 23. 8. 2018. K tomu došlo na základě zjištění, že dne 20. 4. 2019 byl cestovní doklad žalobce vydaný Maďarskou republikou zadržen Úřadem hraniční a cizinecké policie Sobrance, oddělení hraniční kontroly PZ Vyšné Nemecké, neboť bylo zjištěno, že tento doklad je od 19. 12. 2018 vedený v SIS2 a IS Interpol jako ztracený, odcizený. Dále byl samotným žalobcem dne 14. 11. 2019 na pracovišti žalovaného předložen dokument „rodný list“ vydaný Maďarskou republikou dne 21. 6. 2019 pod číslem X s uvedením skutečnosti, že dne 23. 8. 2018 bylo žalobci, jeho manželce a nezletilému synovi ukončeno státní občanství Maďarské republiky.
5. Žalobce byl zadržením svého cestovního dokladu šokován, cestovní doklad nebyl ani ztracen ani odcizen a žalobce s ním po celou dobu disponoval. Žalobce si nechal na základě ukrajinského občanství vystavit cestovní doklad Ukrajiny a navštívil za účelem zjištění stavu věci Maďarskou republiku a následně i zastupitelský úřad Maďarské republiky v Praze. Jediný doklad, který žalobce ze strany maďarských úřadů obdržel, byl již zmíněný rodný list s informací o ukončení státního občanství Maďarské republiky.
6. Žalobce ihned poté navštívil pracoviště žalovaného a dotazoval se na další postup. Pracovníci žalovaného mu sdělili, že žalovaný nedisponuje informací o ukončení státního občanství Maďarské republiky a tedy ať žalobce tuto situaci neřeší. V této souvislosti žalobce „napadá usnesení č.j. OAM-18681-2/MC-2020“, kterým žalovaný retroaktivně zrušil potvrzení o přechodném pobytu, čímž žalobci znemožnil podat jakýkoliv opravný prostředek.
7. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009-71, dle něž je tzv. potvrzení o přechodném pobytu na území dokladem, který se

Shodu s prvopisem potvrzuje:

vydává toliko občanům EU (nikoli tedy jejich rodinným příslušníkům) a je „ekvivalentem“ pobytové karty rodinného příslušníka občana EU.

8. Žalobce odmítl tezi žalovaného, že nelze vnímat analogii mezi pobytovým oprávněním občana EU a pobytovým oprávněním rodinného příslušníka občana EU, tudíž nelze aplikovat § 87f odst. 5 ZPC, jenž výslovně hovoří jen o rodinném příslušníkovi občana EU. Žalobce opět odkázal na poslední zmíněný judikát a jeho výklad směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES a její implementace v ZPC.
9. Žalobce pokládal postup žalovaného v případě, kdy u žalobce došlo k pravomocnému odnětí státního občanství členského státu EU a kdy je nadále občanem státu mimo EU, za nepřezkoumatelný s ohledem na absenci konkrétního zákonného ustanovení upravujícího takový postup a zároveň považoval tento postup za potlačení práv uvedených v Listině základních práv a svobod (dále jen „LZPS“). Žalobce se nedopustil žádného nezákonného jednání, na základě kterého by bylo zahájeno řízení o zrušení jeho přechodného pobytu. Přechodný pobyt občana EU, i přes určité rozdíly v zacházení mezi občany EU a jejich rodinnými příslušníky, podléhá schvalovacímu procesu obdobně jako u jejich rodinných příslušníků a občanů třetích zemí a je zároveň stejně časově a stanovením účelu pobytu vymezen.
10. Žalobce nesouhlasil s odůvodněním žalovaného, že přestože je čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30), tedy přiměřenost rozhodnutí v pobytových věcech podle citovaného článku, je-li namítána, je třeba posoudit i tam, kde to ZPC výslovně nepožaduje, žalovaný s ohledem na vydání procesního rozhodnutí, kterým nedošlo k rozhodnutí o právech a povinnostech žalobce, posouzení přiměřenosti neprovedl. Napadené rozhodnutí přitom zasáhlo do práv a svobod žalobce ve smyslu LZPS.
11. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze informativně uvedl, že obdržel písemnost Velvyslanectví České republiky Budapešť ze dne 22. 10. 2019, č. j. 1549-4/2019-BUDA, která je součástí spisového materiálu a v níž je uvedeno, že žalobce není maďarským občanem. Relevanci datování předmětné písemnosti žalobce zpochybnil, neboť žádost o vydání povolení k trvalému pobytu byla podána dne 14. 11. 2019 a z napadeného rozhodnutí nevyplývá, zda o toto ověření požádal sám žalovaný, nebo bylo Velvyslanectvím České republiky Budapešť odesláno z vlastní úřední činnosti. Navíc tato skutečnost nebyla uvedena v prvostupňovém rozhodnutí, ačkoli s ohledem na dataci musel prvostupňový orgán předmětnou písemností disponovat.
12. Žalobce brojil proti odůvodnění žalovaného, že s ohledem na skutečnost, že z území vycestuje s manželkou a synem, nebude mít napadené rozhodnutí nepřiměřený dopad do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce si na území za dobu svého oprávněného pobytu vytvořil zázemí v podobě pravidelné výdělečné činnosti, jeho manželka je dlouhodobě zaměstnána v kosmetické společnosti a nezletilý syn zde pobývá od 3 let, nastoupil zde základní školní docházku. Celá rodina má na území středisko veškerých svých zájmů a svým jednáním nikdo z rodiny neporušil právní předpisy. Doloženými dokumenty bylo prokázáno hmotné zajištění v podobě pravidelných příjmů, složení zkoušky z českého jazyka a stálé bydlení – vlastní byt.
13. Závěrem žalobce odkázal na nálezný Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 150/99, který klade důraz na teleologický výklad právních předpisů a zapovídá přepjatý formalismus.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Vyřádření žalovaného

14. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, napadené rozhodnutí označil za přezkoumatelné a zákonné. Důvodem zastavení řízení o žádosti žalobce byla skutečnost, že svou žádost dle § 68 ZPC nepodal v souladu s § 69 odst. 5 ZPC. Žalobce v době podání žádosti na území pobýval na základě potvrzení o přechodném pobytu občana EU, ač již více než jeden rok nebyl státním občanem Maďarské republiky. Uvedená skutečnost je doložená písemností Velvyslanectví České republiky Budapešť ze dne 22. 10. 2019, č. j. 1549-4/2019-BUDA.
15. Žalobce si nepochybně již před podáním žádosti musel být vědom toho, že není státním občanem Maďarské republiky. Žalobce státní občanství Maďarské republiky nepozbyl z objektivních důvodů a žádnou takovou skutečnost v řízení ani netvrdil a nedoložil. Z důvodu pozbytí maďarského občanství mu byl dne 20. 4. 2019 na vnější hranici schengenského prostoru odebrán cestovní doklad Maďarské republiky. Žalobce v předmětném řízení svoji totožnost prokázal cestovním dokladem vydaným Ukrajinou a ve formuláři podané žádosti v kolonce státní občanství uvedl „UKR“.
16. Žalovaný nesouhlasil s námitkou o nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí. Je zřejmé, že v případě žalobce i jeho rodiny bylo postupováno stejným způsobem, neboť i v jejich případě bylo zjištěno, že v době podání žádosti již neměli státní občanství Maďarské republiky. K rozdělení rodiny tak v důsledku napadeného rozhodnutí nedojde. V dané věci přitom nebylo rozhodnuto o právech a povinnostech žalobce a bylo vydáno procesní rozhodnutí.
17. Napadeným usnesením žalobci současně není znemožněno, aby svoji žádost o povolení k trvalému pobytu (příp. i dlouhodobému pobytu), jako cizinec pocházející ze třetí země, podal na Ukrajině a po jejím vyhovění mohl nadále pobývat a podnikat na území. Zákon současně v odůvodněných případech umožňuje upustit od osobního podání žádosti na zastupitelském úřadu (§ 169d odst. 3 ZPC), taktéž umožňuje cizinci vydat vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, pokud mu ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá [§ 33 odst. 1 písm. a) ZPC].

Jednání před soudem

18. Při jednání dne 17. 1. 2022 žalobce setrval na svém procesním stanovisku a shrnul svou argumentaci, přičemž akcentoval, že syn žalobce v důsledku odebrání pasů utrpěl psychický šok, jehož následky dosud přetrvávají, a dále to, že kdyby rodina necestovala na Ukrajinu, vůbec by k odebrání pasů nedošlo. Žalovaný se z jednání omluvil přípisem ze dne 14. 1. 2022, přičemž také setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na vyřádření k žalobě.
19. S ohledem na to, že se v textu žaloby vyskytuje obrat, že žalobce „*napadá usnesení č.j. OAM-18681-2/MC-2020, kterým žalovaná retroaktivně zrušila potvrzení o přechodném pobytu*“, což však není promítnuto ani do rubriky, ani do petitu žaloby, soud při jednání vyzval žalobce, aby výslovně sdělil, zda žalobou napadá také dotčené usnesení jakožto samostatné rozhodnutí, či zda žádá přezkoumat dotčené usnesení jakožto podkladový úkon. Žalobce uvedl, že dotčené usnesení žádá přezkoumat coby podkladový úkon napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
20. Soud zamítl návrhy žalobce na provedení důkazů. Výslech [REDACTED], pracovnice prvostupňového orgánu, která vyhotovila žádost prvostupňového orgánu ze

Shodu s prvopisem potvrzuje:

dne 26. 8. 2019, č. j. MV-117633-1/OAM-2019, kdy mělo být objasněno, z jakého důvodu nezjišťovala podrobnosti zániku maďarského občanství žalobce a členů jeho rodiny, soud pokládá za nadbytečný. Motivace maďarských úřadů a další okolnosti vedoucí ke zrušení maďarského občanství žalobce a členů jeho rodiny jsou pro rozhodnutí zdejšího soudu irelevantní a soud je ani nemůže přezkoumávat. Provedení důkazu jiným spisem (či spisy) prvostupňového orgánu, kdy dle žalobce prvostupňový orgán v obdobné situaci postupoval tak, že žádosti jiného cizince vyhověl, soud rovněž pokládá za nadbytečné. V rámci žaloby, resp. v rámci lhůty pro uplatnění žalobních bodů, nebyl vznesen žalobní bod, jenž by namítal, že prvostupňový orgán postupoval v jiném, obdobném případě odlišně (tj. námitka legitimního očekávání).

21. Soud dodává, že žalobce v žalobě navrhoval k provedení další důkazy: osvědčení potvrzující adresu bydliště, kartu osobní identifikace potvrzující úřední osvědčení skutečnosti pobytu mimo území Maďarské republiky, daňové přiznání, potvrzení o zaměstnání, doklady o úhradách na PSSZ, pracovní smlouvu, potvrzení o zaměstnání, vysvědčení o školní docházce, rozhodnutí o přijetí do mateřské školy a výpis z katastru nemovitostí. Při jednání však na jejich provedení netrval. Soud podotýká, že by návrh na jejich provedení beztak zamítl pro nadbytečnost, neboť skutečnost, že žalobce byl po určitou dobu statním občanem Maďarské republiky, má za nespornou, a soukromé poměry žalobce nejsou pro posouzení věci relevantní.

Posouzení žaloby soudem

22. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Podle § 69 odst. 1 ZPC *žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 se podává na zastupitelském úřadu, pokud není dále stanoveno jinak.*
24. Podle § 69 odst. 5 ZPC *žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá nepřetržitě 5 let a v době podání žádosti pobývá na území a) na povolení k dlouhodobému pobytu, b) na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu, nebo c) během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedeného v § 87f odst. 5.*
25. Podle § 169r odst. 1 písm. c) ZPC *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*
26. Podle § 87f odst. 5 ZPC *pokud ministerstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie přechodný pobyt na území z důvodu uvedeného v odstavci 1, stanoví lhůtu k vycestování vždy 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu na území; cizinec je v této lhůtě oprávněn podat ministerstvu na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo, jde-li o cizince, který na území pobývá nepřetržitě 5 let, o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68. Pokud cizinec podá ve lhůtě podle věty první žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území nadále považuje za pobyt na základě povolení k přechodnému pobytu. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci*

Shodu s prvopisem potvrzuje:

rozhodnutí o žádosti podle věty druhé se osvědčuje obdobně jako oprávnění pobývat na území podle § 87y. Platnost dokladu nebo potvrzení osvědčujícího oprávnění pobývat na území zaniká nabytím právní moci rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu.

27. Předně soud uvádí, že není na místě, aby přezkoumal usnesení prvostupňového orgánu ze dne 21. 1. 2020, č. j. OAM-18681-2/MC-2020, jímž bylo zrušeno potvrzení o přechodném pobytu žalobce, coby podkladový úkon napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s. Dotčené usnesení je rozhodnutím dle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), protože je samostatným správním rozhodnutím dle § 65 odst. 1 s. ř. s., a lze se proti němu po vyčerpání řádných opravných prostředků bránit samostatnou správní žalobou (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 1 As 213/2019-36, a ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 As 170/2015-58, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 1. 2017, č. j. 30 A 65/2013-218, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2008, č. j. 9 Ca 12/2007-45).
28. I kdyby zástupkyně žalobce při jednání upřesnila, že se žalobce příslušnou částí žaloby nedomáhá přezkoumání usnesení ministerstva vnitra ze dne 21. 1. 2020, č. j. OAM-18681-2/MC-2020, jako podkladového rozhodnutí, ale jeho samostatného přezkumu, soudu by nezbylo než žalobu v této části odmítnout pro opožděnost [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], protože dotčené usnesení bylo žalobci (jeho zástupkyni) doručeno dne 24. 1. 2020 a žaloba byla podána dne 12. 7. 2020.
29. Pro úplnost soud dodává, že nepřehlédl, že dotčené usnesení obsahuje nesprávné poučení o nemožnosti podat proti němu odvolání a že žalobce odvolání nepodal. Obvykle by v takové situaci bylo nutné žalobu odmítnout dle § 46 odst. 5 věta první s. ř. s. a věc postoupit k vyřízení řádného opravného prostředku správnímu orgánu k tomu příslušnému. Avšak vzhledem k tomu, že žaloba by byla podána opožděně, ergo by zjevně bylo opožděné i odvolání (srov. § 46 odst. 5 věta druhá s. ř. s.), soud by s ohledem na procesní ekonomii přistoupil k odmítnutí žaloby pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
30. Soud zdůrazňuje, že situace žalobce byla primárně způsobena postupem maďarských úřadů, resp. maďarského prezidenta (žalobce pozbyl občanství dne 23. 8. 2018 dekretem prezidenta republiky), jež však český soud přezkoumávat nemůže, přičemž žalobce nikterak nezpochybil výstup tohoto procesu, tj. že pozbyl maďarské občanství. Stejně tak soud nemá pravomoc hodnotit postup slovenských úřadů, tj. odebrání pasů.
31. Soud se neztotožňuje s přesvědčením žalobce, že správní orgány měly na základě analogie aplikovat § 87f odst. 5 ZPC a že jejich postup byl přepjatě formalistický. Předně mezi úpravou § 87a ZPC a § 87b ZPC, ve znění do 1. 8. 2021, existuje ten koncepční rozdíl, že se občan EU vydává potvrzení o přechodném pobytu, zatímco rodinný příslušník občana EU, který sám není občanem EU, je povinen požádat prvostupňový orgán o vydání povolení k přechodnému pobytu.
32. Z dikce § 87f ZPC, resp. již ze samotného nadpisu tohoto paragrafu, je evidentní, že se jedná výhradně o úpravu důvodů ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU, z hlediska systematického výkladu pak soud zdůrazňuje, že důvody pro zrušení a zánik přechodného pobytu občana EU jsou uvedeny v § 87d ZPC, který neobsahuje úpravu obdobnou § 87f odst. 5 ZPC. Je tedy zřejmé, že zákonodárce tyto dva

Shodu s prvopisem potvrzuje:

druhy pobytového oprávnění upravil odděleně a komplexně, tj. jejich nabývání, pozbývání a další specifika.

33. Smyslem § 87f odst. 5 ZPC je procesně usnadnit dosavadnímu držiteli povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, jehož pobytové oprávnění bylo navázáno na občana EU a zaniklo, podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému/trvalému pobytu. Naproti tomu v § 87d ZPC zákonodárce nepostuloval takového procesní usnadnění pro případ zrušení a zániku přechodného pobytu občana EU.
34. Ačkoli rozhodnutí o zrušení potvrzení o přechodném pobytu žalobce není předmětem přezkumu v projednávané věci, soud podotýká, že správní orgány neaplikovaly § 87d ZPC, nýbrž využily obecnou právní úpravu zrušení vyjádření, osvědčení nebo sdělení obsaženou v § 156 odst. 2 správního řádu. V souvislosti s tím je pak liché tvrzení žalobce, že zrušení jeho potvrzení o přechodném pobytu nebylo zákonem upraveno.
35. Je pravdou, že § 87d ZPC obecně vzato míří na případy, kdy se cizinec dopustí protiprávního jednání, což žalobci vytýkáno nebylo. Zrušení pobytových oprávnění žalobce a jeho rodiny je sice skutečně specifické (leč nikoli zákonem neupravené, viz výše), ovšem žalovaný ve svém vyjádření nastínil způsoby řešení situace žalobce a jeho rodiny [upuštění od osobního podání na zastupitelském úřadu dle § 169d odst. 3 ZPC, popř. strpění pobytu dle § 33 odst. 1 písm. a) ZPC, kdy ve vycestování z území brání překážka na vůli cizince nezávislá] a žalobce v žalobě neuvedl žádné okolnosti, které by mu potenciálně bránily v takovém postupu, popř. by bylo zjevné, že by takový postup byl s největší pravděpodobností neúspěšný.
36. Soud se proto nedomnívá, že pokud došlo ke zrušení potvrzení o přechodném pobytu žalobce nikoli dle § 87d ZPC, ale dle § 156 odst. 2 správního řádu, má být následně analogicky aplikován § 87f odst. 5 ZPC, tedy jeden specifický institut ze zcela odlišného pobytového oprávnění, než na základě něhož žalobce na území pobýval. Žalobcem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009-71, uvádí, že „[t]zv. *potvrzení o přechodném pobytu na území je doklad, který se vydává toliko občanům Evropské unie (nikoli tedy jejich rodinným příslušníkům) a je ekvivalentem výše zmiňovaného průkazu [o pobytu rodinného příslušníka občana EU]*“, slovo ekvivalent však v tomto případě znamená rovnocennost výsledku (jde o doklad potvrzující, že jeho držitelé svědčí oprávnění k pobytu), nikoli ekvivalenci institutů těchto dvou odlišných pobytových oprávnění. Ostatně tento judikát uvádí i to, že „[p]okud jde o přechodný pobyt, *Směrnice u občanů Evropské unie předpokládá pouze neformální registraci (bod 12 preambule, čl. 8), přísnější reglementaci mohou být podrobeni jejich rodinní příslušníci*“, a toto koncepční rozlišení obou institutů citovaný judikát nikterak nezpochybňuje.
37. Pokud jde o aplikaci čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, potažmo § 174a ZPC a o posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, soud přisvědčuje závěru žalovaného, že takové posuzování není v případě procesního rozhodnutí na místě.
38. Toto posouzení je třeba tehdy, stanoví-li tak zákon (§ 174a odst. 3 ZPC), popř. dovodila-li to judikatura, čehož se dovolával žalobce. U procesních rozhodnutí, u nichž jsou ze strany správního orgánu zvažovány výhradně ty okolnosti, které se týkají splnění podmínek pro vydání procesního rozhodnutí (typicky lhůty, náležitosti podání aj.), naopak judikatura toto posouzení vyloučila. Soud k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 5/2019-27, bod 15 a násl., a tam citovanou judikaturu, který

Shodu s prvopisem potvrzuje:

se zabývá procesními rozhodnutími obecně, a dále na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, a ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, týkající se zastavení řízení v pobytové věci cizince z důvodu nepřiložení povinné náležitosti žádosti, či na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 9 Azs 284/2017-27, týkající se zastavení řízení v pobytové věci cizince z důvodu opožděného podání žádosti.

39. Skutečnosti týkající se soukromého a rodinného života žalobce tvrzené v žalobě či ve správním řízení jsou tedy nerozhodné. Pro úplnost lze dodat, že rodinný život žalobce by tak jako tak narušen nebyl, poněvadž jak správně podotkl žalovaný, v případě žalobce i jeho rodiny bylo postupováno stejným způsobem, k rozdělení rodiny tak nedojde.
40. Námitky dotýkající se písemnosti Velvyslanectví České republiky Budapešť ze dne 22. 10. 2019, č. j. 1549-4/2019-BUDA, soud pokládá za bezpředmětné. Žalobce ve správním řízení prokázal svoji totožnost ukrajinským cestovním dokladem a ve formuláři podané žádosti v kolonce státní občanství uvedl „UKR“, tj. ukrajinské. Žalobce ani ve správním, ani v soudním řízení netvrdil, že by v době podání žádosti byl státním občanem Maďarské republiky.
41. Správní spis obsahuje svazek označený jako „ověření občanství“, který zahrnuje žádost prvostupňového orgánu ze dne 26. 8. 2019, č. j. MV-117633-1/OAM-2019, směřovanou Ministerstvu zahraničních věcí, o sdělení, zda jsou žalobce a členové jeho rodiny nadále státními občany Maďarské republiky, na což je reagováno přípisem Velvyslanectví České republiky Budapešť ze dne 22. 10. 2019, č. j. 1549-4/2019-BUDA, že žalobce a členové jeho rodiny dle sdělení maďarského úřadu spravujícího státní občanství nejsou maďarskými občany, přičemž maďarské občanství pozbyli dne 23. 8. 2018 dekretem prezidenta republiky.
42. To, zda si správní orgány vyžádaly informaci o státním občanství žalobce, či nikoli (ze spisu je zřejmé, že si ji vyžádaly) není pro věc rozhodné a není žádného důvodu, aby to žalovaný explicitně specifikoval v napadeném rozhodnutí. Stejně tak je irelevantní, že prvostupňové rozhodnutí nezmiňuje přípis Velvyslanectví České republiky Budapešť ze dne 22. 10. 2019, č. j. 1549-4/2019-BUDA, poněvadž prvostupňový orgán měl k dispozici rodný list žalobce, dle něhož již nebyl státním občanem Maďarské republiky, ukrajinský cestovní doklad a jednoznačný údaj o ukrajinském občanství v žádosti.
43. To, že žádost prvostupňového orgánu o informaci o státním občanství žalobce a členů jeho rodiny předcházela žalobcově žádosti o povolení k trvalému pobytu, znamená pouze to, že prvostupňový orgán v rámci své úřední činnosti ze své iniciativy ověřoval správnost určitých informací relevantních pro jeho agendu, což nijak nevybočuje z jeho kompetencí. Není přitom podstatné, z jakého důvodu k této činnosti přistoupil (z obsahu žádosti o ověření občanství to nelze dovodit). Žalobce byl povinen hlásit změny týkající se jeho občanství a dokladů (srov. § 103 ZPC) a jakkoli může vnímat následující postup správních orgánů tak, že je vystaven nepříznivým následkům v důsledku své poctivosti, soud musí obecně konstatovat, že zamlčováním změn ve svém občanství by žalobce porušoval zákon. Nelze přitom vyloučit, že by se prvostupňový orgán o zániku maďarského občanství žalobce dozvěděl i jinou cestou, od příslušných orgánů, z informačních systémů apod.

Závěr

44. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

45. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. ledna 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: